

aínkarím

3/2018

173

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí čtenáři, vrcholí nám postní doba a skrze pašijový týden vstupujeme do nejkrásnějšího období křesťanského roku – VELIKONOCE. Budeme slavit Kristovo vzkříšení a radovat se z Jeho vítězství nad smrtí, které také nás utvrzuje v naději, že jako On i my jednou z mrtvých vstaneme a budeme mít účast v nebeském království. Když se nad tím ale člověk zamyslí, tak právě Kristovo vzkříšení je jednou z nejnáročnějších otázek víry, která je doprovázena spousty pochybnostmi. Přiznejte si, že i vy jste si někdy řekli: „*Je to pravda? Vstal opravdu Ježíš z mrtvých? Není to trochu jinak?*“ Možná jsme nad těmito otázkami mávli rukou, možná jsme je nechali někde hluboko v hlavě uložené, možná jsme je překryli různými odpověďmi, které se nám naskytly, možná... Zkusme si ale představit, že Ježíš opravdu z mrtvých vstal. Že to, co se píše v evangeliích je přitažené za vlasy, a zapomeňme na prázdný hrob kdesi v Jeruzalémě. No, mohli bychom si vystačit s Ježíšem, kterého známe jako náročného Učitele, Lékaře všech nemocí, Přitele, spravedlivého Horlitele pro Boží zákon, mocného Divotvůrce, zajímavého Řečníka, neústupného Diskutéra s náboženskými představiteli v Izraeli, laskavého a milujícího Člověka... scházelo by nám či naší víře v Ježíše něco podstatného? Vždyť kolik lidí kolem nás v takového Ježíše opravdu věří!

Ale! Zůstává nám jeden maličký problém, bohužel či bohudík. POKUD JEŽÍŠ NEVSTAL Z MRTVÝCH, pak to znamená, že na plné čáře prohrál. Všechno, co dělal a říkal, s kým se stýkal a jak bojoval, to všechno je odsouzeno k nezdaru a k zapomenutí, protože to nemělo smysl – ON PROHRÁL! A přiznáme-li, že Ježíš prohrál, pak také nemá cenu a smysl Jej následovat, naplňovat Jeho učení ve vlastním životě, žít křesťanské hodnoty, dokonce v Něj věřit. Ten, koho nazýváme Mistrem a Pánem, prohrál a my dopadneme úplně stejně – na konci svého života prohrájeme. Vlastně prohráváme už teď.

Kdyby Kristus nevstal... v rodinách by byl klid, protože by se nerozčilovalo nad velikonočním úklidem; děti by byly zklamané, protože by nebyly prázdniny; holky by si oddechly, protože by nebyl důvod k pomlázce; kluci by byli naštvaní, protože by nemohli jít holky „omladit“; politici by se nemuseli hádat, zda je nutné a potřebné z Velkého pátku udělat státní svátek; prodejci by byli bez zisku, protože by se nepekli velikonoční beránci; nebyl by důvod věřit v život po smrti.

„*Jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra.*“, říká apoštol Pavel (1 Kor 15,14). Pak by celý náš život byl marný ve všem, co děláme. Ale apoštol pokračuje dále: „*Ale KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH, a to jako první z těch, kteří zesnuli!*“ (v. 20) Jedině v Kristově zmrtvýchvstání je vítězství nad smrtí, nad zlem, nad hříchem. A to je nejen naše víra v Krista, naše naděje v život věčný, ale také velikonoční radost, kterou vám všem ze srdce přeji.

o. Jakub

Sv. Kateřina Drexel

Narodila se 26. 11. 1858 v pensylvánském městě Filadelfii v rodině bankéře. Když jako mladá žena cestovala na západ USA, setkala se s hanebným a ponižujícím zacházením s původními obyvateli. Ta cesta v ní vzbudila touhu udělat něco pro zlepšení tamních životních podmínek. Po smrti svých rodičů začala více podporovat misionářské aktivity a v Novém Mexiku založila první školu pro Indiány. Při návštěvě Říma se jí podařilo dostat se k audienci u papeže Lva XIII., kterého požádala, aby do její vlasti poslal

více misionářů. Papež jí zase navrhl, aby zasvětila svůj život Bohu a stala se sama misionářkou. Později se rozhodla k založení kongregace Nejsvětější svátosti, s cílem šířit evangelium mezi Indiány a černochoy. Život v bídě a nuzných podmínkách viděla v jejich nízké vzdělanosti. Těmto barevným lidem byl upírán nárok na základní vzdělání, ale Kateřina postupně založila přes 60 škol, a to v místech, kde to tehdy bylo neslýchanou opovázlivostí. Všechny své charitativní iniciativy financovala z peněz, které zdědila po svých bohatých rodičích. Jejím největším dílem však je otevření katolické Xavier University v New Orleans, první univerzity určené pro černochoy. Kateřina se během svého života musela vypořádávat s neustálými výpady a útoky proti své osobě a proti černochoům, jedna její škola dokonce lehla popelem po žhářském útoku. V roce 1935 utrpěla těžký infarkt a posledních 18 let svého života prožila upoutána na lůžko a většinu času věnovala adoraci a modlitbě. Kateřina Drexel zemřela 3. března 1955 ve věku 96 let. Svatořečil ji papež Jan Pavel II. v roce 2000 a dal jí za příklad všem, kdo vidí nutnost řešení složitých sociálních problémů, zvláště u etnických menšin. Její památku si církev připomíná 3. března.

MS

DUCHOVNÍ OBNOVA

V sobotu 24. února v naší farnosti proběhla postní duchovní obnova s názvem *Křesťan na křižovatce duchovních cest*, kterou nám pomohl uspořádat Nadační fond Credo. Roli přednášejí přijala sestra Th. Lic. Veronika Barátová z Komunity Blahoslavenství, která mluvila o praktikách, kterých by se měl křesťan vyvarovat, jako jsou například reiki, homeopatika, věštění, jóga a podobně.

V pátek nás naladila večerem chval a poté celý sobotní program doprovázela schola z Ostravy-Přívozu.

Měla jsem na této akci možnost být v roli moderátorky. Jsem moc ráda, že jsem mohla slyšet přednášky od sestry Veroniky. O některých praktikách, které popisovala, jsem věděla, že jsou špatné, ale nechápala jsem proč. Díky této duchovní obnově je pro mě jednodušší rozlišování dobrých věcí od těch špatných.

Naty

CO NA TO NAŠI BIŘMOVANCI?

Sestra Veronika na mě působila milým dojmem, její proslov byl poutavý, dokonce i pro mladé lidi. Byla jsem vnitřně velmi spokojená a velmi se mi to líbilo.

Beata

Celkově jsem byl velice spokojený a bylo to dle mého názoru hodně obohacující. Zpočátku jsem byl poměrně překvapen zcela nekompromisním přístupem k alternativním proudům, nicméně to je právě ten důvod, pro který toto setkání bylo tolik přínosné. Největším

pozitivem tedy pro mě bylo ujištění, že hedonistické teze současného mainstreamu nezničíly smysl pro základní hodnoty jako je trpělivost, povinnost, služba,... a osobně to pro mě znamenalo citelnou vzpruhu, protože jsem se domníval, že tento názor zastávám jako jeden z mála, ale tato duchovní obnova mě přesvědčila o opaku. *Jan Neubauer*

Netušila jsem, že vše, o co jsem se dříve trochu zajímala, je špatné. Otevírají se mi nové obzory, nad kterými začínám přemýšlet. Veronika Barátová na mě působila jako silná osobnost. Hodně mě zaujaly večery chval. Ráda se účastním duchovních obnov, protože mi otevírají cestu k víře a posilují mě. Jsem vděčná, že jsem na této duchovní obnově mohla být. *Ludmila.*

ze skautského deníku

Rozpad Římské říše naživo!

I toto, a spoustu dalších věcí, zažili skauti na třídní výpravě do Rožnova pod Radhoštěm. Když vyjžděli z Ostravy, zabalení do teplého oblečení a s batohy na zádech, nevěděli nic z toho, co je čeká.

Po příjezdu a vybalení je čekal Caesar s Kleopatrou, kteří spolu soupeřili. Týmy jako první čekala velká překážka v podobě Alfa-Omega kvízu, období A-Z kvízu z dnešní doby. V sobotu se pak všichni vydali na náročnou túru přes krásné zasněžené Beskydy, během které museli splnit několik zkoušek. Ať už se skauti snažili postavit na sněhu stan, poznávali zvířata nebo luštili důležité zprávy, stanoviště vždy prověřovala týmovou spoluprací, znalostí i kreativitu a schopnost rychle reagovat.

Jejich snaha samozřejmě nepřišla vniveč a v neděli po mši, na kterou jsme si tradičně zašli do místního kostela, uzavřeli tuto historickou kapitulu nájezdem na obsazený hrad Rožnov. Po dlouhém obléhání obránci padli pod náporem sněhových koulí a skauti si vítězoslavně odnesli svoje odměny rovnou do autobusu a domů do Ostravy. *Br. Piškot*

kd? t? by?!

P. František Sušil – pokračování SBĚRATELSKÁ ČINNOST

Asi od 30. let 19. století rostl zájem o lidovou slovesnost. První moravské buditele, kteří po sobě nezanechali rozsáhlé dílo, spojovala láska k Moravě. To se mění s P. Františkem Sušilem, který sbíral národní písně systematicky. Z podnětu F. L. Čelákovného začal už jako student teologie roku 1824 a nepřestal až do konce svého života. První sbírka *Moravských národních písní* vyšla roku 1835. Další vydání vyšlo v roce 1860 pod názvem *Moravské národní písně s nápěvy do textů vřazenými*, které obsahují téměř 2400 lidových písní.

P. Sušil sháněl písničky na Moravě, na Opavsku a na Těšínsku, kde čeština neustoupila polštině, i ve slovanských osadách v Rakousku. Celé prázdniny s láskou a radostí zasvěcoval sběru písní. Přes dvacet let s holí a zcela sám brouzдал Moravu a v každé vesnici svolával lidi do hospody, na faru nebo do školy a prosil o písničky. Nezdržal se zpěváky odměňovat i drobnými peněžními dary.

P. František musel projevit svatou trpělivost, houževnatost a pracovitost. Nesbíral jen písně s náboženskou tematikou, jako někteří jeho současníci, (ty tvoří pouze jednu kapitolu jeho sbírky), ale snažil se zachytit opravdu všechno, co si lidé zpívali. Během jednoho nebo dvou přednesů si zapisoval nejen slova písní, ale také nápěvy, které postupně porovnával a zpracovával. Leckdy mu některé písně, zpravidla značně oblíbené v hospodách, zůstaly utajeny, neboť prostí lidé se čas od času ostýchali zapět písně s peprnějšími výrazy před knězem, jehož si nesmírně vážili. Setkával se ovšem i s nepochopením či odmítnutím. Mnozí nechápali, proč má tak vzdělaný člověk zapotřebí dělat tak neúčinné věci. Během svých poutí ale P. Sušil navštěvoval i přátele, kněze a bývalé žáky, z nichž se někteří stali jeho spolupracovníky a nadšenými podporovateli lidové kultury.

P. Petr Pit'ha tvrdí, že dnešní vzdělávací systém Sušilovi dluží *ocenění jejich (písní) vědecké úrovně a vytvoření metodiky jejich záznamu a popisu, důsledné péče o nápěvy, ne jen o texty, i prvních kroků jejich srovnávacího studia.*

Když srovnáme Sušilovu a Erbenovu sbírku písní, vyjdou najevo zajímavé rozdíly mezi českou a moravskou kulturou. Sbírkou českých písní obsahuje více textů, než melodií, zatímco v moravské nalezneme více nápěvů, než textů. Písně české se více blíží melodice umělé hudby, s barokním základem, hudbě taneční, s dvou, tří či čtyřčtvrtečním taktem, ve stupnicích durových či mollových a má stálý rytmus a modulace je zcela vzácná. Moravské písně jsou více volné, ne tolik pravidelné, u některých písní je intonace jemnější než půltónová, zpívají se v různých tóninách (s tendencí ke stupnicím církevním), rytmus i modulace

se často mění a jsou spíše vyprávěcí. Není bez zajímavosti, že v pozdějších sbírkách se nachází jen málo písní, které P. Sušil nezachytil.

P. Sušil se tak v polovině 19. století stává novodobým kulturním hrdinou, otcem zakladatelem Moravy. Historik Putna dodává: *Pro Čechy je Sušil ne více než sběratelem půvabných lidových písní, a i to po většinou jen prostřednictvím jejich vzkříšení Jaroslavem Hutkou. Pro Moravu je Sušil ne méně než otcem zakladatelem, vzorem kněze-vlastence a lidovychovatele, „kulturním hrdinou“ podle všech mytických pravidel.*

V Sušilově sběratelské činnosti pokračoval Beneš Metod Kulda, který se zaměřil i na pohádky a lidové zvyky (Mládenec a Mořena, čili, Zábavné a velmi poučné rozmluvy poctivého mládence se Smrtí; Moravské národní pohádky, pověsti, obyčejy a pověry; Jak se bubnuje na princezny). FS

Po stopách Ježíše

„Frantino, jedeš do Izraele!“ prohlásila má sestra Kát'a s výrazem, kdy se neodpovídá ne. „A já to sponzoruju!“ dodala, ještě než jsem se zmožila na kloudné slovo.

A tak jsem jela. Nebyl to můj sen, popravdě jsem na to nikdy ani nepomyslela. A najednou z našich pěkných - 15ti stupňů vystupuji v noci v Tel Avivu z letadla a zírám na své dvě první palmy a nádherně rozkvetlé obrovské barevné bramboříky před letištěm.

Začínáme své putování ještě za tmy na poušti mší svatou, kdy postupně přibývá světla a vychází slunce. První překvapení – poušť kvete! Všude jsou malé drobné květinčky, které prý už za týden slunce spálí. To jsme to trefili přesně! Překvapení druhé – k snídani na poušti mimo jiné máme pravé české buchty, které ubohým poutníkům už tradičně peče Tereška, manželka šéfa CK Křížek Petra. Oceňují je i dva špinaví beduíňští kluci, kteří nám dosti neodbytně vnucují korálkové náramky. A tak si v tichu pouště zvykáme na myšlenku, že tudy někde chodil Pán Ježíš... i na neodbytnost prodejců, kteří nás stejně jako Pán budou provázet všude ☺!

Modlitba na poušti je zvláštní. Vnímám, jak to vnitřní ticho, kdy vnímáme Boží přítomnost, nutně potřebujeme, ale jak je obtížné i na takovém tichém místě se opravdu ztišit... Mně na to půlhodinka nestačila. Nechápu díry ve skále – obydlí poustevníků, nechápu několik statečných palem... jak tu mohou žít? Člověk i palma zde musí zapustit kořeny mimořádně hluboko, až k pramenům vody živé.

Ve třiceti stupních putujeme skalnatou pouští k Davidovu vodopádu. Všude, kde je voda, je život a zeleň, dál donekonečna pustina. Jak jinak vnímáme

slova o žízni, vyprahlosti. Pod největší vodopád, kde je zákaz vstupu, dostávám od chápajícího CK Petra povolení vlézt. Jaká nádhera v tom vedru stát pod tak obrovskou luxusní sprchou! Možná jako král David.

Odvážlivci zkouší i koupel v Mrtvém moři. „Tam vlezu, i kdyby jánevímco!“ jsem rozhodnutá vyzkoušet ležet na vodě a číst noviny, ať můžu dětem v nábožku poreferovat ☺! Fakt to jde!

Pak už putujeme od Betléma přes Nazaret až do Jeruzaléma, tak, jak šel Ježíšův život. S komentářem od židovského průvodce Danyho, který nás zasvěcuje do reálií a zajímavostí země a místa svou roztomilou češtinou, a s duchovními impulsy od Káti nebo P. Špilara. Někde jsem pěkně vyjevená, někde zas mile překvapená. Místo křtu Ježíše asi není to místo, Jordán vůbec není původní Jordán, ale vyčištěná stoka (úplně kalná) – ale ve chvíli, kdy tam P. Michal vstoupil, aby proběhla obnova křtu, přiletěla opravdová bílá holubička!!! CK Petr se holedbal, že ji to učil tři dny, ale koukal stejně užasle, jako my.

V Nazaretu ke chrámu Zvěstování jsme dorazili na minutu v poledne na Anděl Páně – bravo, CK Křížek! V podloubí kolem chrámu jsou mozaiky a obrazy Marie s Ježíškem i bez ze všech možných zemí, velice krásné a zdobné, ale v průčelí obrovské stavby je výklenek s jednoduchou soškou P. Marie jako patnáctileté dívenky v prostých šatech v té pozici vydanosti a důvěry svého „ANO“ – a tam jsem se s ní setkala...

Další střípek je z chrámu Úzkosti, na tom místě se Ježíš potil krví strachem a úzkostí. Je v něm fialové přitmě jako znamení smutku. Jak zvláště úlevné bylo kleknout si na tvrdou zem a vložit do Ježíšovy úzkosti i tu svou – za sebe i za své děti... za slzy jsem se nestyděla.

Křížová cesta je hrozná! Vede úplně jinudy, převážně úzkými uličkami odporným tržištěm, všude lidi a pořád někdo něco vnucuje, žádná důstojnost a usebranost a pietnost... inu, v reálu to taky nebyla procházka krásnou přírodou, je to tak v pořádku – i s tou ignorací a lhostejností. A Boží hrob nám před nosem zavřeli, i když jsme vstávali v půl páté! „No, on je stejně prázdný!“ utěšoval nás CK Petr.

Tichá chvíle u Zdi nářků, kde v noci skoro nikdo nebyl. Přiložila jsem čelo ke kameni té chladné zdi a vnímala, jak obrovského množství modliteb

a smutků i nadějí ta zeď byla svědkem, kolik lidí tu tak jako já opřelo své čelo s modlitbou...

Nic není tutovka, téměř každé „svaté místo“ je jiné pro katolíky, jinde pro protestanty a někdy ještě i muslimové mají svoje, ale to není podstatné. Prostě vnímám, že jsem TADY, kde Ježíš opravdu žil a chodil a mluvil a trpěl...

Odjíždím se zvláštní hlubokou radostí a pokojem, s takovým těžko slovy uchopitelným Božím pohlazením v duši. Jako kdyby ve mně uvnitř vyšlo slunce. A jsem neskutečně Bohu vděčná za dar života a za dar víry. A vím bezpečně, že o mně ví☺!
teta Fany

P.S. Ale chci zpátky teplo, palmy a velbloudy! A šťávu z granátových jablek!

informace březem

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2018

	Zelený čtvrtek 29. 3. 2018	Velký pátek 30. 3. 2018	Bílá sobota 31. 3. 2018	Slavnost zmrtvýchvstání 1. 4. 2018	Velikonoční pondělí 2. 4. 2018
Farní kostel sv. Ducha	18.00	8.30 křížová cesta 18.00 velkopáteční obřady	8.30 ranní chvály 9.00 – 18.00 tichá adorace	4.30 vigílie zmrtvýchvstání 8.30, 10.30 žehnání pokrmů	8.30, 10.30
Kostel Navštívení Panny Marie	18.00	8.00 křížová cesta 18.00 velkopáteční obřady	8.00 ranní chvály 19.00 vigílie zmrtvýchvstání	7.30, 9.00 žehnání pokrmů	7.30, 9.00
Kaple ve Výškovicích				18.00	7.15

ZPOVĚDNÍ DNY VE FARNOSTI

Farní kostel sv. Ducha 24. 3. od 9.00 do 12.00 a od 13.30 do 16.30 h.
Kostel Navštívení Panny Marie vždy přede mší svatou
Kaple ve Výškovicích vždy přede mší svatou